

MRF 2024.31

Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse af 12. januar 2024. j.nr. 23/08477

Ophævet og hjemvist afslag på tilladelse til kystbeskyttelse efter kystbeskyttelseslovens § 3, da kommunen havde fejlfortolket fredningens formålsbestemmelse, så den skønsmæssige afvejning var sket på fejlagtig grundlag.

E havde i juni 2020 søgt om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse på sin ejendom med sten-sætning. Ejendommen lå helt ned til kysten og var bebygget med et sommerhus beliggende ca. 20 meter fra kysten. Området var omfattet af Naturklagenævnets fredningskendelse af 23. januar 2004 om fredning af skræntarealer m.m. ved Lynæs Havn. Af fredningens § 1 fremgik, at fredningen havde til formål at bevare landarealerne øst og vest for Lynæs Havn med skrænter og forland og at sikre og forbedre levedulighederne for det vilde plante og dyreliv. Det nærmeste Natura 2000-område nr. 153, Havet og kysten mellem Hundested og Rørvig, lå mere end 1.100 meter fra kyststrækningen. Halsnæs Kommune meddelte i juli 2021 afslag på tilladelse efter kystbeskyttelseslovens § 3 til det ansøgte. Afslaget blev efter klage fra E ophævet og hjemvist af Miljø- og Fødevarerklagenævnet i **MRF 2022.94 Mfk**, idet påvirkning af bilag IV-arter ikke udgjorde et sagligt hensyn, der kunne inddrages ved afvejningen af hensynene i kystbeskyttelseslovens § 1, men i stedet skulle ske efter de specielle regler i habitatbekendtgørelsen for søterritoriet. Den 10. maj 2023 meddelte kommunen på ny afslag med den begrundelse, at behovet for beskyttede af E's ejendom ikke var tilstrækkeligt over for det modstående hensyn om bevarelse af områdets betydelige landskabs- og biologiske værdier. I afvejningen indgik videre, at det ikke var muligt at meddele

dispensation fra fredningen, da det ansøgte var i strid med fredningens formål, og da fredning forbød placering af tekniske anlæg inden for fredningen. Videre havde kommunen anført, at det ansøgte med stor sandsynlighed ville påvirke områdets bilag IV-arter negativt. Afgørelsen blev påklaget af E, der navnlig anførte, at afgørelsen var i strid med lighedsgrundsætningen, da to andre ejendomme i området havde fået tilladelse til etablering af kystbeskyttelsesprojekter, og da det i disse to sager konkret var fundet, at de ansøgte kystbeskyttelsesanlæg ikke var i strid med fredningens formål. Miljø- og Fødevarerklagenævnet (formanden) fandt i modsætning til kommunen, at det ansøgte projekt ikke var i strid med fredningens formål, da kystbeskyttelsen ikke i sig selv hindrede opfyldelsen af fredningens formål om bevaring af landarealerne øst og vest for Lynæs med skrænter og forland eller sikringen og forbedringen af levedulighederne for det vilde plante- og dyreliv. Nævnet fandt på den baggrund, at det korrekte grundlag ikke var lagt til grund for kommunens konkrete afvejning af de hensyn, som var relevante for kommunens skøns-mæssige stillingstagen til det ansøgte kystbeskyttelsesanlæg, hvilket måtte anses for en væsentlig retlig mangel. Herefter ophævede og hjemviste nævnet afgørelsen til fornyet behandling i kommunen.

Kommentar: Afgørelsen vedrører prøvelse af kommunens skøn og viser, at selv om klagenævnet ikke kan foretage en prøvelse af indholdet i kommunens skøns-mæssige afgørelser, når prøvelsen er begrænset til retlige spørgsmål, både kan og skal nævnet prøve, om afvejningen er baseret på faktuelle eller retlige misforståelser. I dette tilfælde var problemet, at kommunen havde forudsat, at dispensation fra fredningen var i modstrid med fredningens formål, hvilket udelukker dispensation efter naturbeskyttelseslovens § 50 og dermed tillige tilladelse efter kystbeskyttelsesloven. Nævnet kunne og skulle derfor prøve, om det var korrekt, at anlægget ville være i modstrid med fredningens formål. Da nævnet fandt, at dette ikke var tilfældet, blev afslaget på tilladelse ophævet og hjemvist. Se dog **MRF 2023.260 V**, hvor landsretten synes at sammenblende spørgsmålet om fredningens formål efter § 50 med prøvelsen af den skøns-mæssige vurdering af, om der kunne gives dispensation fra fredningen.

Ophævelse og hjemvisning af afgørelse om afslag på tilladelse til kystbeskyttelse i Halsnæs Kommune

23/08477

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter kystbeskyttelseslovens § 3, stk. 1, jf. § 18, stk. 1.^[1]

Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver Halsnæs Kommunes afgørelse af 10. maj 2023 om afslag på tilladelse til kystbeskyttelses anlæg i form af skråningsbeskyttelse af sten på matr. nr. [PN1], St. Karlsminde By, Torup, beliggende [A1], 3390 Hundested, og hjemviser sagen til fornyet behandling ved førsteinstansen.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet^[2] og gebyrbekendtgørelsens § 2, stk. 6.^[3] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. kystbeskyttelseslovens § 18 b, stk. 1.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

1. Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelsen er den 4. juni 2023 påklaget til Miljø- og Fødevareklagenævnet af ejendommens ejer.

Klager har navnlig anført, at

- kommunens afgørelse er i strid med lighedsgrundsætningen,
- der er et lovligt etableret kystbeskyttelses anlæg på ejendommen, og
- det ansøgte anlæg vil være væsentligt mindre skæmmende og dominerende end de utildækkede og væsentlig større stensikringer på naboejendomme.

Klagepunkterne er nærmere uddybet i afsnit 2.4.

2. Sagens oplysninger

2.1 Ejendommen og området

Den omhandlede kyststrækning er beliggende ud for matr. nr. [PN1], St. Karlsminde By, Torup, Halsnæs Kommune. Kyststrækningen i området består af en sandstrand. Ud for skrænten ved ejendommen er der udlagt en række store sten, og på ejendomme vest for den omhandlede kyststrækning ses flere kystbeskyttelses anlæg bestående af sten og pæle.

Matr. nr. [PN1], St. Karlsminde By, Torup, ligger helt ned til kysten, og er bebygget med et sommerhus, beliggende ca. 20 m fra skrænten.

Området er omfattet af Naturklagenævnets afgørelse af 23. januar 2004 om fredning af skræntarealer m.m. ved Lynæs Havn i Hundested Kommune, "Lynæs og Skuldeklint".[4]

Det nærmeste Natura 2000-område er nr. 153, Havet og kysten mellem Hundested og Rørvig, der ligger ca. 950 m sydvest for ejendommen.

2.2 Sagens forhistorie

Halsnæs Kommune traf den 6. juli 2021 afgørelse om afslag på ansøgning om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse på ejendommen. Kommunen begrundede afslaget med, at behovet for beskyttelse af ejendommen og den dertilhørende have ikke var tilstrækkeligt i forhold til de modstående hensyn om bevarelse af områdets betydelige landskabs- og biologiske værdier. Kommunen vurderede, at det ansøgte ville medføre en markant og blivende forstyrrelse af de landskabsoplevelser, som fredningen af Lynæs og Skuldeklint skulle sikre. Kommunen fandt, at det ansøgte ville medføre en ikke uvæsentlig negativ påvirkning af projektområdets værdi som leve- og ynglested for bestanden af bilag IV-arten markfirben.

Afgørelsen blev den 29. juli 2021 påklaget til Miljø- og Fødevarerklagenævnet af klager.[5]

Halsnæs Kommune oplyste i forbindelse med Miljø- og Fødevarerklagenævnets behandling af sagen, at kommunens vurdering vedrørende det ansøgte kystbeskyttelses anlægs påvirkning af bilag IV-arten markfirben var indgået i kommunens samlede vurdering efter kystbeskyttelsesloven.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet ophævede den 15. april 2022 Halsnæs Kommunes afgørelse og hjemviste sagen til fornyet behandling. Nævnet fandt, at kommunens afgørelse led af en væsentlig retlig mangel, idet kommunen i sin afgørelse havde inddraget et usagligt hensyn ved afvejningen af hensynene efter kystbeskyttelseslovens § 1. Nævnet lagde vægt på, at hensynet til bilag IV-arter ikke kunne inddrages i denne afvejning, men at dette hensyn i stedet skulle varetages ved habitatbekendtgørelsen for søterritoriet.[6]

2.3 Den påklagede afgørelse

Halsnæs Kommune har den 10. maj 2023 i medfør af kystbeskyttelseslovens § 3, stk. 1, meddelt afslag på ansøgning om tilladelse til kystbeskyttelse.

Det fremgår af afgørelsen, at klager har søgt om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse i form af en stenkastning på kyststrækningen ved klagers ejendom. Stenkastningen skulle udgøre en skræntfodsbeskyttelse med en topkote på 1,5 m DVR90. Det ansøgte anlæg ville fremstå helt dækket af jord fra nuværende skrænt, og der skulle desuden løbende sandfordres på kystsiden af anlægget.

Halsnæs Kommune har i afgørelsen foretaget en afvejning og vurdering af hensynene oplyst i kystbeskyttelseslovens formålsbestemmelse. Det er bl.a. indgået i kommunens afvejning, at den kroniske og akutte erosion ved klagers ejendom er lille, og at det ansøgte vil skæmme landskabsoplevelsen. Kommunen har dog vurderet, at det ansøgte teknisk vil yde en beskyttelse af kysten, samt sikre offentlighedens adgang til og langs stranden.

Derudover er det indgået i afvejningen, at der ikke kan meddeles dispensation fra fredningen, da det ansøgte er i strid med fredningens formål og forbuddet i fredningens § 8 om, at der ikke må placeres tekniske anlæg inden for fredningen. I den forbindelse har Halsnæs Kommune vurderet, at det ansøgte vil forandre det overordnede og sammenhængende landskabelige indtryk af en ubrudt og naturlig kyst og strandbred. Kommunen har videre vurderet, at det ansøgte ikke er omfattet fredningens § 5 om, at der kan etableres en trampesti, samt at det ikke er relevant at ophæve fredningen, da behovet for kystbeskyttelse er lille.

Halsnæs Kommune har vurderet, at projektet ikke i sig selv eller i forbindelse med andre projekter vil påvirke et internationalt naturbeskyttelsesområde, jf. habitatbekendtgørelsen for søterritoriets § 3.

Det fremgår af afgørelsen, at der langs og på skrænterne ved Lynæs i vest og øst for St. Karlsminde lever og yngler markfirben i en mere eller mindre samlet bestand, og at der i foråret 2020, ca. 450 m vest for projektområdet, blev fundet talrige eksemplarer af arten.

Halsnæs Kommune har i den forbindelse vurderet, at projektet i såvel anlægsfasen som i den efterfølgende drift af anlægget, lokalt vil medføre beskadigelse af potentielle yngle- og rasteområder for bilag IV-arten markfirben. Det fremgår af afgørelsen, at forholdet ikke er undersøgt nærmere, da der ikke meddeles tilladelse til det ansøgte efter kystbeskyttelsesloven.

Det fremgår af afgørelsen, at Halsnæs Kommune har foretaget en samlet vurdering af det ansøgte. Kommunen har vurderet, at behovet for beskyttelse af ejendommen og det dertilhørende haveanlæg ikke er tilstrækkeligt i forhold til de modstående hensyn om bevarelse af områdets betydelige landskabs- og biologiske værdier. Kommunen har herved vurderet, at det ansøgte vil medføre en markant og blivende forstyrrelse af de landskabsoplevelser, som fredningen af Lynæs og Skuldeklint skal sikre.

Halsnæs Kommune har i begrundelsen lagt vægt på proportionaliteten mellem behovet for kystbeskyttelse sammenholdt med det ansøgtes påvirkning af de fredningsstadfæstede landskabsværdier.

Endvidere er det indgået i Halsnæs Kommunes samlede vurdering, at anlægget med stor sandsynlighed vil medføre en ikke uvæsentlig negativ påvirkning af projektområdets værdi som leve- og ynglested for bestanden af bilag IV-arten markfirben.

2.4 Klagens indhold

Klager har anført, at Halsnæs Kommunes afgørelse er truffet i strid med lighedsgrundsætningen.

Klager har i den forbindelse henvist til to nærliggende ejendomme, som i 2005 og 2007 har fået meddelt tilladelse til etablering af kystbeskyttelses anlæg. Klager har i den forbindelse henvist til, at Fredningsnævnet for Nordsjælland har meddelt dispensation fra fredningen til

etablering af kystbeskyttelsesanlæggene, og at anlæggene ligger inden for samme fredning. Klager har bemærket, at fredningsnævnet i disse sager har anført, at de ansøgte kystbeskyttelsesanlæg ikke er i strid med fredningens formål. Klager har på den baggrund gjort gældende, at det er udtryk for usaglig forskelsbehandling, at kommunen har meddelt afslag under henvisning til fredningen, idet forholdene i al væsentlighed er de samme som på de nærliggende ejendomme, hvor fredningen ikke var til hinder for etablering af kystbeskyttelsesanlæg. Derudover har klager anført, at det ansøgte ikke alene vil sikre den eksisterende adgang på stranden, men vil udgøre en forbedring af denne, og dermed også indebære en forbedring af det samlede stiforløb langs stranden fra Lynæs til Sølager.

Klager har videre gjort gældende, at der ud for ejendommen i mange år har været et sikringsanlæg i form af en stenrække, og at det derfor ikke er korrekt, når Halsnæs Kommune anfører, at der er tale om nyetablering af et kystbeskyttelsesanlæg på klagers ejendom. Det er hertil klagers opfattelse, at flytningen af stenrækken ind mod skrænten, som har foregået i løbet af årene, skal betragtes som vedligeholdelse af et eksisterende anlæg.

Vedrørende kystbeskyttelsesforanstaltningens tekniske karakter og natur- og miljømæssige kvalitet har klager anført, at projektansøgningen er udarbejdet med ekstern ekspertbistand, og i samarbejde med to medarbejdere i Halsnæs Kommune. Klager er derfor uforstående overfor, at kommunen i afgørelsen har anført, at det ansøgte projekt vil skæmme landskabsoplevelsen. Ifølge klager vil det ansøgte være mindre skæmmende og dominerende end de utildækkede og væsentligt større anlæg, som blev tilladt ud for naboejendommene, samt at det bør indgå som et positivt element ved afvejningen, at gangpassagen på den offentlige strand ville blive forbedret, idet den eksisterende stenrække fjernes.

Vedrørende påvirkning af Natura 2000 og bilag IV-arter har klager gjort gældende, at klager selv har betydelig faglig indsigt på området, og at han er uenig i kommunens faglige vurderinger. Klager har i tilknytning hertil gjort gældende, at projektet for så vidt angår påvirkning af yngle- og raste-områder for bilag IV-arten markfirben ikke adskiller sig fra påvirkningen af arten ved projekterne på de nærliggende ejendomme. Derudover har klager anført, at det er en mangel, at afslaget på det ansøgte baseres på betragtninger for bilag-IV-arter, som ikke er dokumenterede eller baseret på steds specifikke undersøgelser, men alene sandsynlighedsbetragtninger af en art.

Klager har sammenfattende anført, at Halsnæs Kommune således ikke på tilstrækkelig vis har argumenteret for, at der ikke bør meddeles tilladelse til det ansøgte.

Klager har den 25. august 2023 fremsat bemærkninger til Halsnæs Kommunes bemærkninger til klagen. Klager har bl.a. fastholdt, at stensikringen er et eksisterende kystbeskyttelsesanlæg, og at kommunen fortsat ikke har angivet en fyldestgørende begrundelse for, at klagers forhold er anderledes end de på naboejendommene.

Klager har den 2. januar 2024 fremsendt foto af skrænten på ejendommen, hvor der er sket erosion efter en vejrhændelse i efteråret/vinteren 2023.

2.5 Halsnæs Kommunes bemærkninger til klagen

Halsnæs Kommune har den 13. juli 2023 bemærket, at kommunen har inddraget de to tidligere afgørelser fra fredningsnævnet i sagsbehandlingen. I den forbindelse har kommunen bemærket, at sagerne omhandler ændring af eksisterende kystbeskyttelse, og at anlæggene

ville blive mindre, end de var på ansøgningstidspunktet. Kommunen har gjort gældende, at sagen på klagers ejendom er anderledes, idet der er ansøgt om etablering af et nyt kystbeskyttelses anlæg. Kommunen har hertil oplyst, at kommunen ikke anser den eksisterende stenrække for et eksisterende kystbeskyttelses anlæg. Det er på den baggrund kommunens vurdering, at afgørelserne handler om forskellige forhold, hvorfor kommunens afgørelse ikke er i strid med ligebehandlingsprincippet.

Vedrørende klagers anbringende om, at der allerede eksisterer et kystbeskyttelses anlæg på ejendommen, har kommunen anført, at Kystdirektoratet i en korrespondance i forbindelse med en tidligere sag om ansøgning til kystbeskyttelse på ejendommen, i en e-mail til klager har skrevet, at stenene, der ligger på stranden, ikke virker som kystbeskyttelse, og derfor bør fjernes, for at sikre passage langs stranden. Kommunen har på den baggrund lagt til grund, at der ikke eksisterer et kystbeskyttelses anlæg på ejendommen.

Halsnæs Kommune har videre bemærket, at kommunen har inddraget og beskrevet de forhold, der er indgået i vurdering af sagen, og at forholdene er gennemgået i forhold til kriterierne i kystbeskyttelsesloven og inkluderende lovgivning, herunder naturbeskyttelseslovens bestemmelser om fredninger.

Vedrørende påvirkning af bilag IV-arter har Halsnæs Kommune oplyst, at vurderingen bygger på de nyeste informationer, herunder en undersøgelse om markfirben i området fra foråret 2020. I den forbindelse har kommunen bemærket, at da der ikke vil blive meddelt tilladelse til det ansøgte på baggrund af fredningen, er der ikke igangsat yderligere undersøgelse for bilag IV-arter.

3. Miljø- og Fødevarerklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Miljø- og Fødevarerklagenævnets prøvelse

Det fremgår af § 11, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse af en afgørelse til de forhold, der er klaget over.

Det følger endvidere af § 11, stk. 2, i lov om Miljø- og Fødevarerklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse til de væsentligste forhold.

Efter kystbeskyttelseslovens § 18, stk. 1, kan afgørelser efter § 3, stk. 1, påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet, for så vidt angår retlige spørgsmål.

Det er et retligt spørgsmål, om Halsnæs Kommunes afgørelse har hjemmel i loven, og om kommunens afgørelse er i overensstemmelse med forvaltningsretlige principper.

Det er derimod ikke et retligt, men et skønsmæssigt spørgsmål, om der efter en kystteknisk vurdering er forhold, der taler for eller imod et ansøgt projekt, herunder om der efter en kystteknisk vurdering er behov for kystbeskyttelse på ejendommen samt hvilket type kystsikring, der er bedst egnet i den konkrete sag. Sådanne spørgsmål kan derfor ikke påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet har i denne klagesag fundet anledning til at behandle, om Halsnæs Kommune har truffet afgørelse på et korrekt grundlag i forhold til Naturklagenævnets afgørelse af 23. januar 2004 om fredning af skræntarealer m.m. ved Lynæs Havn i Hundested Kommune, "Lynæs og Skuldeklint".

Miljø- og Fødevareklagenævnet har ikke taget stilling til sagens øvrige klagepunkter, jf. herved § 11 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet. Nævnet har dog fundet anledning til at anføre en række forhold, som Halsnæs Kommune vil skulle tage i betragtning i forbindelse med en fornyet behandling af sagen, se nærmere i afsnit 3.3.

3.2 Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger

Det følger af kystbeskyttelseslovens § 3, stk. 1, at på søterritoriet, strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation og på arealer, der ligger inden for en afstand af 1.000 m fra, hvor denne vegetation begynder, kræves tilladelse til at udføre kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Det fremgår af kystbeskyttelseslovens § 1, stk. 1, at formålet med kystbeskyttelse er at beskytte mennesker og ejendom ved at reducere risikoen for oversvømmelser eller kystnedbrydning fra havet, fjorde eller andre dele af søterritoriet.

Dette formål varetages ved afvejning af en række hensyn, herunder behovet for kystbeskyttelse, økonomiske hensyn, kystbeskyttelsesforanstaltningernes tekniske og miljømæssige kvalitet, rekreativ udnyttelse af kysten, sikring af den eksisterende adgang til og langs kysten og andre forhold.

Hensynene er ikke oplyst i en prioriteret rækkefølge, og der er ikke hensyn, der skal veje tungere end andre. Det er dog en forudsætning, at den ansøgte foranstaltning er egnet til at løse de konkrete udfordringer på strækningen. Ved stillingtagen til, om der skal gives tilladelse til kystbeskyttelse, skal der således foretages en konkret afvejning af de relevante hensyn i forhold til den enkelte sag.

Det følger af lovens § 3 a, stk. 1, at en tilladelse efter § 3 erstatter i overensstemmelse med reglerne herom i naturbeskyttelsesloven, lov om skove, og lov om jagt- og vildtforvaltning og regler fastsat i medfør af disse love tilladelser, godkendelser mv., som ville være nødvendige for at gennemføre foranstaltninger omfattet af tilladelsen efter § 3. Det følger af § 3 a, stk. 3, at tilladelsen skal indeholde oplysninger om, hvilke afgørelser efter anden lovgivning tilladelsen erstatter.

Bestemmelsen om inklusion af anden lovgivning blev indsat i kystbeskyttelsesloven ved lov nr. 720 af 8. juni 2018 om ændring af bl.a. kystbeskyttelsesloven og naturbeskyttelsesloven.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til loven, at når en dispensation eller tilladelse inkluderes i den samlede tilladelse til etablering af kystbeskyttelse, vil der ikke skulle træffes en afgørelse efter den inkluderende lovgivning. Den samlede afgørelse vil blive truffet med hjemmel i kystbeskyttelsesloven og ud fra de hensyn, som er angivet i denne. De hensyn, som de inkluderede regler varetager, vil endvidere indgå med samme vægt som de øvrige hensyn, der fremgår af kystbeskyttelseslovens § 1.[7] Da de hensyn, som den inkluderende lovgivning varetager, også skal indgå i skønnet over, om der efter kystbeskyttelseslovens § 3, stk. 1, skal gives tilladelse til kystbeskyttelse, skal disse hensyn i overensstemmelse med forvaltningslovens almindelige begrundelseskrav også angives i begrundelsen for afgørelsen i det omfang, der er tale om hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen.[8]

Ifølge naturbeskyttelseslovens[9] § 50, stk. 1, kan fredningsnævnet meddele dispensation fra en foreslået eller fastsat fredningsbestemmelse, når det ansøgte ikke vil stride mod fredningens formål. Videregående afvigelser fra en fredning end nævnt i stk. 1 samt hel eller delvis ophævelse af en fredning kan efter stk. 5 kun foretages efter reglerne om gennemførelse af fredninger.

Det fremgår af naturbeskyttelseslovens § 50 a, at uanset bestemmelserne i lovens § 37, stk. 2, og § 41, stk. 1, finder fredningsbestemmelser, herunder forslag til fredningsbestemmelser, ikke anvendelse på kystbeskyttelsesforanstaltninger omfattet af en tilladelse efter § 3 i lov om kystbeskyttelse m.v., i det omfang det fremgår af afgørelsen om tilladelse til kystbeskyttelse, at den træder i stedet for fredningsnævnets afgørelse om

1. ophævelse af retsvirkninger af forslag til fredningsbestemmelser efter § 37, stk. 4,
2. dispensation efter § 50, stk. 1, eller
3. videregående afvigelse fra en fredning og hel eller delvis ophævelse af en fredning.

Af forarbejderne fremgår det, at bestemmelsen finder anvendelse på både kommunale fællesprojekter, andre kystbeskyttelsesprojekter, der beskytter flere ejendomme og projekter, der beskytter en enkelt ejendom. Det forudsættes i den forbindelse, at kommunalbestyrelsen efter kystbeskyttelsesloven skal tage hensyn til fredningsbestemmelserne og fredningens formål, når der træffes afgørelse om, hvorvidt der meddeles tilladelse til kystbeskyttelse. Det overlades således til kommunalbestyrelsen i forbindelse med sagsbehandlingen efter kystbeskyttelsesloven at afveje de forskellige hensyn over for hinanden, herunder at foretage en konkret afvejning af den samfundsmæssige betydning af det pågældende projekt over for de hensyn, som fredningen varetager.[10]

Ejendommen er omfattet af Naturklagenævnets afgørelse af 23. januar 2004 om fredning af skræntarealer m.m. ved Lynæs Havn i Hundested Kommune, "Lynæs og Skuldeklint".

Om fredningens formål fremgår følgende af fredningens § 1:

"

§ 1. Fredningens formål

Fredningen har til formål at bevare landarealerne øst og vest for Lynæs Havn med skrænter og forland, at sikre de kystnære dele af søterritoriet og bevare den åbne vandflade, at sikre og forbedre levedmulighederne for det vilde plante- og dyreliv (herunder leddyr f.eks. sommerfugle og biller) samt at sikre, at arealerne ikke tilplantes.

Fredningen har endvidere til formål at sikre en offentlig sti langs kysten og over de høje skrænter med udsigt over fjorden, at sikre stiforbindelser fra kyststien til baglandet og at sikre offentlighedens opholdsret.

"

Af fredningsbestemmelserne fremgår endvidere følgende:

"

§ 2. Bevaring

Arealerne skal bevares i deres nuværende tilstand, medmindre andet er tilladt i de følgende bestemmelser eller tillades ved en dispensation i medfør af § 10.

[...]

§ 4. Bebyggelse, tekniske anlæg m.v.

Arealerne må ikke bebygges, og der må ikke opstilles master, vindmøller, boder, skure, campingvogne og lign. Der må ikke anlægges veje, og der må ikke etableres lamper. [...].

[...]

§ 8. Vandarealernes benyttelse

Der må ikke foretages opfyldninger eller bortgravninger – herunder f.eks. sandsugning, stenfiskeri, muslingskrabning og skallegravning på vandarealerne, og der må ikke placeres tekniske anlæg eller bebyggelse, bortset fra de tilfælde, der er nævnt i § 4. Der må ikke etableres bade- og bådebroer.

”

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at det ansøgte projekt ikke er i strid med fredningens formål. Nævnet har lagt vægt på, at projektet er ud for en enkelt ejendom, og at projektet ikke i sig selv hindrer opfyldelsen af fredningens formål om at bevare landarealerne øst og vest for Lynæs Havn med skrænter og forland, eller sikre og forbedre levedmulighederne for det vilde plante- og dyreliv.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at Halsnæs Kommunes afgørelse hviler på en fejlagtig retsanvendelse og derfor er ugyldig. Nævnet henviser til ovennævnte fortolkning, hvorefter etablering af det ansøgte kystbeskyttelses anlæg ikke vil være i strid med formålet med fredningen. Dermed er det nævnets opfattelse, at kommunens retsanvendelse af formålsbestemmelsen i fredningens § 1 ikke er korrekt.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet finder, at det korrekte grundlag således ikke har været stede for kommunens konkrete afvejning af de hensyn, som har været relevante i sagen for kommunens skønsmæssige stillingstagen til, hvorvidt der kan meddeles tilladelse til det ansøgte kystbeskyttelses anlæg.

På den baggrund finder Miljø- og Fødevarerklagenævnet, at Halsnæs Kommunes afgørelse lider af en væsentlig retlig mangel, hvorfor afgørelsen ophæves som ugyldig og hjemvises til fornyet behandling i førsteinstansen.

3.3 Miljø- og Fødevarerklagenævnets øvrige bemærkninger

Miljø- og Fødevarerklagenævnet bemærker, at ved den fornyede behandling af sagen skal Halsnæs Kommune lade de hensyn, som varetages ved fredningen, indgå i vurderingen af, om der kan meddeles tilladelse til det ansøgte. I den forbindelse bemærker nævnet, at fredningens § 8 alene vedrører vandarealernes benyttelse, og ikke arealer på land.

Såfremt Halsnæs Kommune i den fornyede behandling af sagen inkluderer anden lovgivning i afgørelsen, skal afgørelsen indeholde oplysninger om, hvilke afgørelser efter anden lovgivning tilladelsen erstatter, jf. kystbeskyttelseslovens § 3 a, stk. 3.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet bemærker videre, at en eventuel vurdering efter habitatbekendtgørelsen for søterritoriet (kysthabitatbekendtgørelsen) er en selvstændig afgørelse. Hvis Halsnæs Kommune ved den fornyede behandling træffer afgørelse efter bekendtgørelsen bør denne fremstå som en selvstændig afgørelse med en ledsaget redegørelse og begrundelse. Kommunen kan dog med fordel lade denne afgørelse være integreret i afgørelsen efter kystbeskyttelsesloven.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet henviser i den forbindelse til bemærkningerne vedrørende bilag IV-arter i nævnets tidligere afgørelse (nævnets sagsnr. 21/11691).

Derudover bemærker Miljø- og Fødevarerklagenævnet, at det kræver en forudgående tilladelse efter kystbeskyttelseslovens § 3, stk. 1, til at udføre kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Bestemmelsens indhold stammer fra kystbeskyttelsesloven af 1988 og ordlyden er kun ændret i mindre omfang. Af forarbejderne til loven[11] fremgår det, at der har været behov for kontrol med kystbeskyttelsesforanstaltninger på strandbredden, samt behov for kontrol med, at der ikke foretages indgreb på strandbredden til skade for kysten. Det fremgår videre, at det med bestemmelsen er bestemt, at der for fremtiden skal indhentes en forudgående tilladelse til at udføre kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Miljø- og Fødevarerklagenævnet bemærker i den forbindelse, at en kystbeskyttelsesforanstaltning, der er etableret før 1988, kan vedligeholdes uden tilladelse efter kystbeskyttelsesloven. Vedligeholdelse må ikke overstige det omfang, som kystbeskyttelsesforanstaltningen havde ved kystbeskyttelseslovens ikrafttræden i 1988. Fjernes en kystbeskyttelsesforanstaltning, som var etableret før 1988, helt eller delvist, kræver genopførelse forudgående tilladelse efter kystbeskyttelsesloven. Nævnet har herved ikke taget stilling til, hvorvidt der i den konkrete sag er et eksisterende og lovligt forhold på ejendommen, hvor det ansøgte kan betegnes som vedligeholdelse, eller om det ansøgte er nyt og kræver en tilladelse efter kystbeskyttelseslovens § 3. Nævnet bemærker dog, at det fremgår af sagens oplysninger, at stenene løbende er flyttet fra udgangspunktet siden 1988.

3.4 Miljø- og Fødevarerklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevarerklagenævnet ophæver Halsnæs Kommunes afgørelse af 10. maj 2023 om afslag på tilladelse til kystbeskyttelses anlæg i form af skråningsbeskyttelse af sten på matr. nr. [PN1], St. Karlsminde By, Torup, beliggende [A1], 3390 Hundested, og hjemviser sagen til fornyet behandling ved førsteinstansen.

[1] Lovbekendtgørelse nr. 705 af 29. maj 2020 om kystbeskyttelse m.v.

[2] Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevarerklagenævnet.

[3] Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevarerklagenævnet mv.

[4] Henvisning til fredningen: <https://www2.blst.dk/nfr/07993.00.pdf>
(<https://www2.blst.dk/nfr/07993.00.pdf>)

[5] Se Miljø- og Fødevarerklagenævnets sagsnr. 21/11691.

[6] Bekendtgørelse nr. 654 af 19. maj 2020 om administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter for så vidt angår kystbeskyttelsesforanstaltninger samt etablering og udvidelse af visse anlæg på søterritoriet.

[7] Forslag nr. 187 til Lov om ændring af lov om kystbeskyttelse, lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), lov om naturbeskyttelse, lov om jagt og vildtforvaltning og forskellige andre love, fremsat den 15. marts 2018, afsnit 3.3.2.2 "Ministeriets overvejelser og foreslået ordning".

[8] Se lovforslag i note 7 afsnit 3.3.3.2.2 "Regler om afgørelsens indhold".

[9] Lovbekendtgørelse nr. 1392 af 4. oktober 2022 om naturbeskyttelse.

[10] Se lovforslag i note 7, de specielle bemærkninger til § 3 nr. 9.

[11] Forslag nr. 37 til Lov om kystbeskyttelse, fremsat 28. oktober 1987.

Sag:

23/08477

Dato:

12. januar 2024.

Emner:

Kystbeskyttelsesl...

Miljø- og Fødevareklagenævnet (<https://naevneneshus.dk/start-din-klage/miljoe-og-foedevareklagenaevnet/>) •
Nævnenes Hus • Toldboden 2 • 8800 Viborg • Tlf. nr.: 72 40 56 00 • CVR: 37795526 • mfkn@naevneneshus.dk
(<mailto:mfkn@naevneneshus.dk>)
Tilgængelighedserklæring (<https://www.was.digst.dk/mfkn-naevneneshus-dk>)